Suomalaisen wastaus.

(Katso Z. Topeliuksen runoa „I aftonlugn" äsken ilmestynees sä „Nornan" nimisessä Kuhlalehdessä.)

Sun sanas, naapur, kauniist' soi,
Mut sanat eiwät mitään woi
Kun teko näyttää toista.
Jos weljeksesi mun tunnustat,
Niin harhaluulot useat
Sä mielestäsi poista!

Sä ällös usko ollenkaan
Ett' olet herra tämän maan,
Jos kieles onkin toinen.
Sä isäntänä ällös käy
Ja käytökseltäs siltä näy
Kuin oisin minä loinen.

Sä taisteluita muistelet,
Joissi' yhteen wuoti hurmehet
Isäimme muinaisaikaan;
Mut unhotat ne taistelut,
Joit' yksin olen woittanut —
Sä niit' et tunne lainkaan.

Et tiedä kuinka walon tien
Mun eestän' sulki joukko pien,
Ja kuinka ponnistella
Mun täytyi, ennen kuin ma sain
Ees oikeudet halwimpain
Turpeella kotoisella.

Kun mua ruotsiks tuomittiin
Ja tajuntani tainnoksiin
Tahdottiin waiwutella:
Olitko silloin puolellain,
Wai hymyilitkö hätää wain,
Mik' oli poloisella?

Kun tiedon, taidon temppeliin
Mä pyrin riwiin yhteisiin —
Ken owen multa sulki?
Miks' taistella mun täytyi niin
Kuin wiholliset oltaisiin,
Waikk' oltiin weljet julki?

En joukkoain ma punnitseis,
Jos puntariin et sinä weis
Raskaita kukkaroita.
Tok miesten määrä kalliimp' on
Kuin kullan paino eloton —
Jos wääryys waan ei woita.

Kaht' äitiä et omistaa
Yht'aikaa woi sa, että saa —
Se ei ois rehellistä.
Siis, Suomen poika ollakses,
Sa kaikki nurkkatoiwehes
Ja pelkos piiloon pistä.

Kun yhtäläiseks tunnustat
Itses, kuin minut arwajat,
En tahdo parempata:
En huoli silloin ollenkaan,
Jos wastassain on yksi waan
Tai kahta wastaan sata.

Soi Herra meille silmää kaks,
Ei toisen toistaan paremmaks,
Waan saman saa ne walon.
Ei kädet estä toisiaan
Kun rinnatusten taistellaan
Edestä kaiken jalon!

Nyt, naapur weli, hywäst jää —
Ei wihaa tästä enempää,
Jos puhtaaks suuni puhun.
En tahtois että perustuu
Onnemme sekä kaikki muu
Waan tyhjään haaweiluhun.

W. S.

Takaed. wastaus Sami Ad. Hoffer. J. Z. (Esl. Kahd. Tenn'a-kirj. sadannist)